

лно ясно, че първоначалният замисъл за събиране на няколко хиляди четника или поне за по-голям състав на четите няма да се осъществи. Въпреки това, положили толкова много усилия, войводите и четниците решават да изпълнят поетите задължения и преминават в България. Те се оказват всичко 125 души.

Сутринта на 4/16 юли, четвъртък, събралите си отличат униформите, въоръжават се и по чети се отправят към р. Дунав. Движат се отначало юг, а след това на запад. Прегазват един по-малък ръкав, а след това с изпратена лодка-каик преминават по-голям ръкав, вероятно около устието на р. Белчина. Продължават западно, докато стигнат островчето Джанкардаш срещу с. Батин (Боровска община, Разградска област). Тук, във върбалака, чакат пристигането на дунавската лодка. Тя пристига на следващия ден, 5/17 юли, петък. Чакането се използва от войводите за организационно оформяне на четите със спазване на демократичния принцип на изборност.

Войводите първо се допитват има ли други предложения за ръководители. Всички са единодушни: други войводи не им трябват. Те са напълно прави. Рядко има толкова сполучливо съчетание на двама ръководители, които действуват като, че ли четата има един предводител. Опитността на двамата е съчетана с неуморимостта на Караджата и благоразумието на Хаджията. Трябва да подчертаем, че спомените на четниците, всички от четата на Караджата, рисуват един по-друг Хаджи Димитър в сравнение с предишния войвода. Сега няма и помен от острия, дори отмъстителен характер на Хаджи Димитър. Спомените го представят като човек състрадателен, не допускащ излишни наказания, стремящ се да сплоти четниците, дори с цената на някои отстъпки, имащ хуманно отношение към враговете. Двамата войводи действуват в пълен синхрон, всяко решение вземат след съвещание, а за по-важните въпроси свикват военен съвет. Вече след залавянето на Караджата, Хаджи Димитър съумява да покаже своите качества на умел войвода и да предвожда при тежки условия четата до Бузлуджа.

За знаменосец на четата на Хаджи Димитър е избран